

РЕШЕНИЕ

№ 12884

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **207** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание изпратена от Район „К. село“ – СО постъпила жалба от С. П. К. от [населено място], депозирана чрез адв. Н. К. против Заповед №ЖН-04-11/12.11.2024 г. на Кмета на Район „К. село“ – СО, с която на основание чл.19, ал.1 от НРУУРОЖТСО /Наредбата/ оспорващата е настанена в общинско жилище на посочен адрес. От изложените в заповедта мотиви става ясно, че оспорената заповед е издадена на основание решение на Комисията по чл.10 от същата Наредба, взето по Протокол №34/06.11.2024 г за пренастаняване от друго общинско жилище. Твърди се, че оспорената заповед е незаконосъобразна по същество, нищожна по форма и следва да бъде отменена. На първо място е посочено неспазване на установената форма, доколкото в заповедта не е посочено дали подлежи на обжалване и в какъв срок. Не е посочено също, че оспорващата има сключен договор за наем на други общинско жилище, в което живее повече от 10 години и който е безсрочен. В т.7 от същия са посочени основанията за прекратяването му, като в процесната заповед не е посочено на кое от тези основания е издаден оспорения в настоящото производство акт. От друга страна се твърди, че не е запозната с Решението на Комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО. Според изложеното заповедта е и материално незаконосъобразна, доколкото не са налице изменения в обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, за да се извърши пренастаняване по смисъла на чл.25 от Наредбата. Счита, че съгласно чл.25 от същата замяната се извършва доброволно, а тя не е подавала молба за замяна. Освен това предлаганото жилище е малко, едва 15,18 кв.м, а тя е инвалид и може да ѝ се наложи чужда помощ. Счита, че при замяна, предлаганото жилище следва да е със същата квадратура, което в случая не е така. По тези съображения, подробно мотивирани и

поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител адв. Н. К. се иска отмяна на оспорения акт. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът, Кмета на район „К. село“ – СО, в представен писмен отговор изразява становище за неоснователност на жалбата по подробно изложени съображения. Същите се поддържат и в съдебно заседание от процесуалния представител юрисконсулт Д. Б., която претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващата разноски за адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от представените по делото писмени доказателства със Заповед №ЖН-04-29/17.09.2014 г. оспорващата, като едночленно семейство, е настанена в общинско жилище в сънаемателство, находящо се в [населено място], с адрес[жк], [жилищен адрес] ап.02, с ползване на вестибюл, стая и общо ползване на кухня и сервизни помещения. На 29.10.2014 г. е сключен договор за наем за същото в сънаемателство. В заповедта и в договора жилището е описано със застроена площ от 34,07 кв. м и жилищна площ 24,00 кв. м, заедно с общо ползване на зимнично помещение с площ 7,36 кв. м и прилежащо таванско помещение с площ 7,41 кв. м и съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото. Не е спорно между страните, че към 2024 г. оспорващата ползва жилището сама, т.е. в същото не живее друг наемател.

Видно от приложения към преписката Протокол №34/06.11.2024 г. на Комисията по чл.10, ал.1 от наредбата, на това заседание Комисията е взела решение за пренастаняване на едночлennото семейство на С. П. К. от общинското жилище, находящо се в[жк], [жилищен адрес] /в сънаемателство/, в общинско жилище с адрес [улица], [жилищен адрес] състоящо се от стая, антре и сервизни помещения, със застроена площ от 24,10 кв. м, жилищна площ 15,18 кв. м и припадащите се 1,26% ид. части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото. /АОС 907/08.05.2002 г. на СО – район „К. село“.

Видно от приложения на лист 11 от делото констативен протокол, през м.11.2024 г. по покана на районната администрация К. е посетила сградата, където ѝ е била разяснена причината за поканата, а именно предложение за преместването ѝ в новоосвободило се жилище в [населено място], [улица], бл.4. От отразеното в протокола се установява, че била уговорена среща на следващия ден за връчване на заповед за пренастаняване и обсъждане на последващите действия, но такава среща не се състояла.

На 12.11.2024 г. е издадена оспораната в настоящото производство Заповед №ЖН-04-11/12.11.2024 г. на Кмета на Район „К. село“ – СО, с която на основание чл.19, ал.1 от НРУУРОЖТСО оспорващата е настанена в общинско жилище на посочен адрес [улица], [жилищен адрес] състоящо се от стая, антре и сервизни помещения, със застроена площ 15,18 кв. м и припадащите се 1,26% ид. Части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото. /АОС 907/08.05.2002 г. на СО – район „К. село“. Като мотиви за издаване на заповедта е посочено решението на Комисията по чл.10 от Наредбата за пренастаняване от ап.2, вх.Б, ет.2, [жилищен адрес] жк „Хиподрума.

С писмо от 04.12.2024 г., за което няма данни да е изпратено и получено от К., същата е уведомена за решението на Комисията и последиците от него.

Видно от приложения на лист 15 от делото констативен протокол, на 05.12.2024 г. комисия в състав от двама служители на районната администрация е посетила адреса, на който живее К. в[жк]с цел връчване на заповедта за пренастаняване. Тъй като на адреса не е имало никой,

заповедта, протокола на Комисията и писмото от 04.12.2024 г. са залепени на вратата на жилището. Фактът на залепване на 05.12.2024 г. се потвърждава от оспорващата, видно от посоченото в жалбата, въз основа на която е образувано настоящото производство, както и от приложения снимков материал, описан в протокола и приложен към него. В констативния протокол е отразено също, че са поставени на таблото в администрацията и са обявени на сайта на районната администрация.

Видно от представените от оспорващата доказателства, същата е със 75% ТНР от 2008 г. със срок пожизнен. Останалите представени доказателства за здравословното ѝ състояние към момента установяват влошаването му, довело до хоспитализация към 25.03.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срок. Доколкото в самата заповед не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване, приложима е разпоредбата на чл. 140, ал.1 АПК, според която срокът се удължава на два месеца. Оспорващата, макар и нередовно уведомена за издадения акт чрез залепването му на входната врата, изрично заявява, че това е сторено на 05.12.2024 г., което се установи и от другите доказателства. Макар и при нередовно връчване, с оглед липсата на възражение, ако срокът за оспорване се брой от 05.12.2024 г., то подадената и регистрирана в районната администрация на 23.12.2024 г. жалба се явява подадена в срок. Оспорената заповед има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 145 и сл. АПК. За оспорващата, като адресат на акта, е налице правен интерес от оспорването ѝ, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Кмета на Район „К. село“ – СО в рамките на неговата материална и териториална компетентност, съгласно чл.19, ал.1 от НРУУРОЖТСО.

Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма и притежава изискуемото от разпоредбата на чл.59, ал.2 АПК съдържание, а именно – волеизявление за настаняване в конкретно общинско жилище на посочено лице, правното основание за настаняването и мотиви за пренастаняването от едно общинско жилище в друго. Вярно е, че същата не съдържа реквизитът по чл.59, ал.2 т.7 АПК, а именно пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване, но този пропуск не води до опорочаване на формата, тъй като е относим само към срока за оспорване, който по-горе съдът прие за спазен. Предвид това липсата на този реквизит не е основание за отмяна на акта на формално основание, доколкото не е нарушил правото на защита на адресата на акта.

В хода на проведеното административно производство се констатираха нарушения на процесуалните правила. Оспорващата не е редовно уведомена за началото на административното производство в противоречие с изискването на чл.26 АПК. Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.1 АПК административния орган е длъжен да уведоми известните му заинтересовани лица за започналото пред него производство. Тази разпоредба е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуването

производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа. Няма данни да е изготвено и връчено уведомление за започване на производството по издаване на оспорената заповед, но от приложения към преписката констативен протокол /лист 11 от делото/ се установи, че макар и устно, за предложението на администрацията за пренастаняването ѝ в друго общинско жилище, оспорващата е уведомена, за което са ѝ дадени подробни разяснения. Предвид това съдът намира, че същата е разбрала за началото на административното производство, макар да не е била уведомена писмено за това.

Съдът приема, че това не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като дори да ѝ бе връчено писмено уведомление, това не би променило решението на административния орган. Преценката за характера и тежестта на допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващата, поради което релевантните за преценката на административния орган факти не са оборени.

Съдът намира Заповедта за материално законосъобразна. В хода на процеса се установи, че са настъпили изменения в обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, съгласно чл.23, ал.1 и ал.3 от Наредбата. Установи се, че оспорващата има договор за наем на общинско жилище в сънаемателство, от което ѝ е предоставена жилищна площ от 24 кв. м, но в което живее сама. Съгласно чл.17, ал.1, т.1 от Наредбата нормите за жилищно настаняване на едночленно семейство са до 25 кв. м. Разпоредбата на чл.23, ал.1 от Наредбата предвижда, че при изменение на обстоятелствата, водещи до промяна на жилищните нужди, наемателите се пренастаняват в друго жилище, съответстващо на нормите по чл. 17. Право да поиска пренастаняване е предоставено на наемателя в разпоредбата на ал.2 на същия текст. Но ако същият не поиска това, а в случая оспорващата не е имала основание да го иска, тъй като са ѝ предоставени 24 кв. м жилищна площ от жилището, то съобразно предвиденото в ал.3 на същия текст органът може да издаде настанителна заповед служебно. Именно това си правомощие Кмета на Район „К. село“ – СО е упражнил с издаване на процесната заповед, макар че това правно основание не е посочено в заповедта. Установи се, че жилището, в което К. е пренастанена, отговаря на изискванията на чл.17, ал.1, т.1 от Наредбата. Представените от нея писмени доказателства не налагат извод за нужда от повече жилищна площ. Вярно е, че същата има решение на ТЕЛК за 75% ТНР пожизнено, но в същото не е посочено, че има нужда от грижите на друго лице. Следователно не попада в хипотезата на чл.17, ал.4, т.1 от Наредбата. Предвид това съдът намира, че правилно ответника е преценил, че жилището, в което се пренастанява оспорващата, отговаря на жилищните ѝ нужди, докато жилището, в което е била настанена с предходната заповед, може да се предостави на друго семейство. В случая административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, като съдът, при извършване на дължимата проверка приема, че същата е упражнена добросъвестно и при спазване на основните принципи на АПК.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорената заповед е материално законосъобразна. Възрастта и дългогодишните наемни отношения с общината, както и моментното здравословно състояние, не са обстоятелства, водещи до незаконосъобразност на акта.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразен административен акт, по отношение на който не са налице основания за отмяната му. Предвид

това подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на Столична община.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. К. от [населено място], депозирана чрез адв. Н. К., против Заповед №ЖН-04-11/12.11.2024 г. на Кмета на Район „К. село“ – СО.

ОСЪЖДА С. П. К. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: